

POSTANOWIENIE

11 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Góra-Błaszczkowska

na posiedzeniu niejawnym 11 czerwca 2024 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi M. spółki akcyjnej w R. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 22 lipca 2021 r., I AGa 35/20
wydanego w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko M. spółce akcyjnej w R.
o zapłatę,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2. zasądza od skarżącego – pozwanego na rzecz powoda
kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania wywołanego skargą.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 listopada 2019 r. Sąd Okręgowy w Krakowie zasądził od pozwanej M. spółki akcyjnej w R. na rzecz powoda A. S. kwotę 76 978 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od szczegółowo określonych kwot i terminów do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o zwrocie kosztów procesu.

Wyrokiem z 22 lipca 2021 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację pozwanej i orzekł kosztach postępowania apelacyjnego.

Pozwana zaskarżyła skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem wyrok Sądu Apelacyjnego w części, w jakiej oddalono jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego, zarzucając naruszenie: art. 76 zd. pierwsze k.c., art. 659 § 1 k.c., art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z 5 lipca 2021 r. o cenach (j.t. Dz.U. 2013.385 obowiązującej w dacie zawarcia przez strony aneksu), art. 382 w zw. z art. 274 k.p.c. w zw. z art. 76 k.c., art. 385 k.p.c. w zw. z art. 274 k.p.c. w zw. z art. 76 k.c.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania albo o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi, jeżeli jest oczywiście bezzasadna. Ocena, czy skarga jest oczywiście bezzasadna, musi być powiązana z pojęciem niezgodności orzeczenia z prawem. Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. to orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego: z 13 grudnia 2005 r., II BP 3/05, z 8 listopada 2017 r., IV CNP 20/17, z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z 18 stycznia 2006 r., II BP 1/05, z 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05; z 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06; z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 18/09). Podkreślenia wymaga, że chodzi tu o swoiste, autonomiczne rozumienie niezgodności orzeczenia z prawem, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym.

Oczywista bezzasadność ma miejsce, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań wynika, że nie może być uwzględniona. Celem wstępnej selekcji w odniesieniu do tego rodzaju środka, przewidzianej w art. 424⁹ k.p.c., jest wyeliminowanie skarg oczywiście bezzasadnych, które bez konieczności wnikliwej analizy prawnej powinny być oddalone. Ocena zasadności skargi polega na antycypowaniu roli sądu, który potencjalnie orzekałby w sprawie z powództwa o

wynagrodzenie za szkodę wyrządzoną wydaniem prawomocnego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., V CNP 57/14).

Analiza wniesionej w sprawie niniejszej skargi, w świetle jej podstaw i motywów kwestionowanego wyroku, wskazuje na to, że jest ona oczywiście bezzasadna. Wywód prawny przedstawiony w skardze nie zawiera przekonujących argumentów, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo że zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, nie stanowi środka zaskarżenia wywołującego rozpoznanie sprawy przez trzecią instancję sądową, gdyż Sąd Najwyższy takową nie jest. Zarzuty skarżącego de facto sprowadzają się do zakwestionowania ustalenia i oceny Sądu Apelacyjnego w zakresie powstania po stronie skarżącego pozwanego obowiązku zapłaty na rzecz powoda należności w kwotach stanowiących równowartość podatku od towarów i usług. Problem, czy kwota czynszu obejmowała podatek VAT, był sporny w toku postępowania przed Sądami pierwszej i drugiej instancji.

Dokonana przez Sąd Apelacyjny za Sądem Okręgowym ocena tych kwestii, stanowi wynik rozumowania, mieszczącego się w granicach dopuszczalnej interpretacji przepisów prawa materialnego. Zgłoszone przez pozwanego zarzuty naruszenia przepisów prawa w istocie zmierzają do podważenia ustaleń faktycznych i oceny dowodów, dokonanych przez Sądy obu instancji. Pod pretekstem kwalifikowanego naruszenia prawa materialnego nie można zmierzać do podważenia dokonanej w sprawie oceny dowodów.

Wymaga podkreślenia, że zgodnie z art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c. podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy przy jej rozpoznawaniu jest związany ustaloną podstawą faktyczną rozstrzygnięcia (art. 424¹² w zw. z art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z podanych względów, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania wywołanego skargą orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 oraz art. 424¹² k.p.c przy uwzględnieniu § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[SOP]

(r.g.)